

La banda mínima de Nyman

Quan feia de crític musical va inventar el terme *minimalisme*. Ara, senzillament, es dedica a interpretar aquesta música amb molt d'èxit.

Michael Nyman ja ha fet de Barcelona una de les seves etapes obligades. Acaba de presentar-s'hi per tercera vegada amb la seva banda dins dels Festivals de Tardor. I sembla que Nyman té tot el que fa falta perquè a través de la seva barreja d'elements congregui un públic força jove que beu sovint dels grans del *rock*. «Ser el minimalisme? Nyman admet que «quan feia de crític de música, fa 20 anys, vaig ser jo qui va introduir el concepte de *minimalisme*. Voldria que la meua música fos considerada per ella mateixa».

Michael Nyman, músic londinenc de 45 anys, va estudiar piano, clavicordi i composició musical amb Alan Bush a la Royal Academy of Music. Nyman diu que «hi ha característiques comunes entre la meua i altres músiques de compositors diferents. Però m'interessa més distingir allò en que se'n diferencia, per exemple, la melodia. El terme *minimal* és molt estrany perquè intenta definir alguna cosa per l'absència de coses. Cal fixar-se en les qualitats particulars de cada artista perquè la simple classificació és perillosa». Michael Nyman no és l'únic representant de l'anomenat minimalisme, tot i que és un dels seus representants més significatius. En aquesta no desitjada classificació del compositor britànic, ens troben també Philip Glass i el pianista belga Wim Mertens, que també ha estat aquests dies a Barcelona, dins el Festival de Jazz.

Michael Nyman va formar el seu propi grup, Michael

DOMÈNEC UMBERT

La música de Michael Nyman congrega un públic jove adepte al *rock*.

Nyman Band, l'any 1977, anomenat aleshores Campiello Band. D'aleshores data també la col·laboració intensa de Nyman amb el director de cinema Peter Greenaway, del qual ha musicat moltes de les seves pel·lícules. «La diferència entre escriure música de pel·lícules i composició no existeix. El film exigeix una música més limitada, però el procés és similar al concert, a la dansa, el teatre o l'òpera. ¿Algú hi sap veure la diferència? La diferència es nota en el context, tal i com la música es rep».

A part de les composicions

de cinema, Nyman ha escrit també sis partitures per a coreografies diverses, ha col·laborat en *performances* d'artistes plàstics com Paul Richards i Bruce Mc Lean o Molly Davies, ha escrit una òpera-vídeo i dues peces de teatre musical, a més de ser autor de dues òperes, una de les quals, *L'home que va confondre la seva dona amb un barret*, es va veure a Barcelona en el marc del Teatre Grec. De la seva relació amb les *performances* plàstiques, Nyman n'extreu que «les arts visuals són limitades perquè es poden conte-

nir en un espai, en canvi, la música, no. Per això vull crear una música que es pugui agafar al vol, amb les mans».

Una de les col·laboracions més recents de Michael Nyman amb Catalunya ha estat la composició de la música del film sobre Gaudí. El projecte, però, es va frustrar quan en la revisió de la coproducció entre TV3 i la SEPT francesa, es va canviar la composició per una de Carlos Miranda. Aquest film va ser estrenat a Barcelona en versions anglesa i catalana en l'últim Festival de Cinema. Nyman atribueix aquest canvi a motius purament aliens a la qualitat de la seva música: «La banda sonora de Gaudí és bastant bona, es pot comprovar en qualsevol altra interpretació que en fem». Michael Nyman està enamorat de Barcelona. En la seva última estada va parlar de fixar-hi una de les seves residències. Aquest compositor amb ganes d'immigrar al Mediterrani parteix en les seves composicions d'un minimalisme auster que no vacil·la a barrejar sota estructures de ritmes dinàmics del Renaixement i del segle XIX, del *rock* i de les bandes sonores de les comèdies musicals de Hollywood. Nyman s'ha erigit mestre d'un art que culmina amb la bellesa musical de la banda sonora del film de Peter Greenaway *El contrato del dibujante*. Nyman resumeix i defensa el seu treball: «Si la meua música pot ser escoltada amb actitud innocent, no ha estat escrita de la mateixa manera. Es tracta d'una música alegre, festiva, que fa giragoneses i és a la vegada tranquil·la.

Andreu Sotorra